Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

بسم الله الرحمن الرحیم

Коди пурсиш: 12

Ақойид

Шинохти халифаи Худованд дар замин

Аҳволи Мансур ва заминасозии ӯ барои зуҳури Маҳдӣ

Нависандаи пурсиш:

Назир Аҳмад

Аҳволи Мансур ва заминасозии ӯ барои зуҳури Маҳдӣ

بسم الله الرحمن الرحیم

Нависандаи пурсиш: Назир Аҳмад **Тарихи пурсиш:** 01/02/2015

Ман бошандаи Афғонистон ҳастам. Дар инҷо доъиш кори худашро шурӯъ карда ва барои худаш ба баҳонаи ноҳақи хилофат нафар ҷалб ва ҷазб мекунад ва байъат мегирад! Гуфта мешавад ки плон дорад аз бархи маҳал ба ин сӯ коре ки дар Ироқ кардароҳиастро да инҷо шурӯъ кунад! Ман аз Мансур соҳиб ки байъатро сирф барои Аллоҳ мегӯяд ва ба хилофати Маҳдӣ даъват мекунад илтимос мекунам ки пеши рӯй инҳоро бигирад ва да рӯяшон истод шавад ва ҳар қисм ки метонад, намонад хуни мардуми мусалмон хусусан шиъаҳои бечораи ин ватанро аз толибон карда бадтар, бирезанд; Чароки агар инҳо корашонро дар ин ватан шурӯъ кунанд бехӣ маълум нест чи балое бар сари ин мардум ва ба хусус шиъаҳо меоваранд?! Ман фикр мекунам касе ҷуз Мансур соҳиб барои мо намонда ки битонад ҷилави ин яъҷуҷ ва маъҷуҷро бигирад! Чун фақат эшон байъатро барои Аллоҳ мегӯяд ва мисли толибон ва алқоъида ва доъиш ва моъиш нест ки ба байъат бо худашон даъват мекунанд ва да пушти номи хилофт ва иморати Исломӣ, гапи худашонро пеш мебаранд! Шуморо ба лиҳози Худо коре кунед чун кам вақт монда ва давлат ҳам дар инҷо бехӣ заъиф аст ва кори зиёде карда наметавонад! Ягон нафарот аз толибон ҳам бо инҳо якҷо шудаанд!

Ҷаноби Мансур соҳиб! Даъвати шумо ба байъат бо Аллоҳ ва хилофати имом Маҳдӣ соҳиб, ҳақ аст! Ба лиҳози Худо кӯшиш кунед ки оворагӣ ва дар ба дарии мо мардуми Афғонистон аз нав шурӯъ нашавад ва ба ҳолу рӯзи мардуми Ироқ дучор нашавем! Ҳар чи зудтар имом Маҳдӣ соҳибро пайдо карда биёваред ки моро аз даҳони ин аждаҳои ҳафт сар берун бикашад!

Посух ба пурсиши шумораи: 3 **Тарихи посух ба пурсиш:** 01/02/2015

Бародари огоҳ ва нигарон!

Ҷаноби Мансури Ҳошимии Хуросонӣ аз фаъолияти гурӯҳҳои муфсид дар минтақа бехабар нест ва таҳаррукоти ононро бо диққат зери назар дорад, вале воқеъ он аст ки эшон ҷодугар нест

то вирде бихонад ва бо неруӣ тилисми худ, ҷилавӣ онҳоро бигирад ва аз нуфузи онҳо дар минтақа пешгирӣ намояд, бал танҳо олимӣ рӯшангар ва хайрхоҳ аст ки бо неруӣ ҳикмат ва бурҳони худ, мусалмононро ба сӯӣ Маҳдӣ алайҳи салом даъват мекунад ва аз ғайри ӯ боз медорад ва агар мусалмонон эшонро иҷобат накунанд ва барои зоҳир сохтани Маҳдӣ алайҳи салом ёрӣ нарасонанд, аз эшон коре сохта нест. Ҳар чанд эшон дуъо мефармояд ва аз даргоҳи Худованди меҳрубон, офият аз шарурро барои мусалмонони мазлум ва мустазъафи ин минтақа талаб мекунад, вале ҳар гуна иқдоми амалии эшон барои дафъи шарур, мавқуф ба дархост ва ҳимояти кофии мусалмонони ин минтақа аз эшон аст. Мутаъассифона мусалмонони ин минтақа, ҳанӯз дар ғафлат ба сар мебаранд ва хатари ин қабил гурӯҳҳои муфсидро эҳсос намекунанд ва барои пешгирӣ аз нуфузи онҳо ки ба нобудии ҷону мол ва номусашон меанҷомад, тадбире намеандешанд. Онон танҳо замоне ба худ меоянд ки сояи сангини ин гурӯҳҳои муфсидро бар болоӣ сари худ меёбанд ва дар муҳосираи онон қарор мегиранд ва он замон дигар коре аз онон сохта нест ва чорае ҷуз сабр бар кушта шудани писаронашон ва ба канизӣ рафтани духтаронашон ва вайрон шудани хонаҳошон надоранд. Ин барои онон уқубати ғафлате хоҳад буд ки имрӯз дар онанд; Чароки онон имрӯз дар ғафлат ба сар мебаранд ва вуҷуди шахсияте чун Мансури Ҳошимии Хуросониро қадр намедонанд, дар ҳоле ки эшон неруӣ азиме барои муқобила бо ин гурӯҳҳои муфсид дорад ва аз истеъдоди фикрии фаровоне барои хомӯш кардани онҳо бархурдор аст, то ҷойе ки ҳатто бисёрӣ аз аъзои ин гурӯҳҳо таҳти таъсири даъвати эшон ва бартарии он нисбат ба даъвати ин гурӯҳҳо, мойил ба пайвастан ба эшон ҳастанд ва ба маҳзи ошноӣ бо андешаҳо ва ормонҳои эшон, аз ин гурӯҳҳо ҷудо мешаванд; Зеро бисёрӣ аз онон, ҷавононе сода ва эҳсосотӣ ҳастанд ки ба шавқи ҷиҳод дар роҳи Худо ва кӯмак ба эҷоди хилофати Исломӣ, ба ин гурӯҳҳо мулҳақ мешаванд ва ҳангоме ки даъвати поки Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ба сӯӣ ҷиҳоди ҳақиқӣ ва хилофати Маҳдӣ бо истинод ба китоби Худованд ва суннати мутавотири Паёмбарашро мешунаванд, ба иштибоҳи худ пай мебаранд ва аз он тавба мекунанд. Аз ин рӯ, Мансури

Аҳволи Мансур ва заминасозии ӯ барои зуҳури Маҳдӣ

Ҳошимии Хуросонӣ ҳамаи аъзои мусалмони доъиш, толибон, алқоъида ва гурӯҳҳои дигарро монанди сойири мусалмонони ҷаҳон, ба сӯи байъат бо Худованд ва тарки байъат бо ғайри Ӯ фаро мехонад ва аз онон мехоҳад ки даст аз фитнаангезӣ ва ифсод дар замин бардоранд ва ҷону мол ва номуси мусалмононро беш аз ин қурбонии ҷоталабӣ ва ҳукуматхоҳии худ накунанд; Зеро Худованд сарои охиратро барои касоне қарор додааст ки дар замин бартарӣ намеҷустанд ва фасод намеангезанд ва оқибат барои парҳезкорон аст; Чунонки фармудааст: ﴿تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا ۚ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ﴾ (Қасас/83)!

Тардиде нест ки Маҳдӣ барои мусалмонони ҷаҳон, аз Абубакр Бағдодӣ, Муҳаммад Умар ва Айман Завоҳирӣ беҳтар аст; Чароки амсоли инҳо чи басо худ дар орзуӣ ӯ ҳастанд ва шойистагии онро надоранд ки кафшҳояшонро пеш пояш ҷуфт кунанд; Бо таваҷҷуҳ ба инки Маҳдӣ бинобар китоби Худованд ва суннати мутавотири Паёмбараш саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам халифаи Худованд дар замин аст, вале инҳо бинобар китоби Худованд ва суннати мутавотири Паёмбараш саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам касе нестанд. Бо ин васф, барои инҳо ва пайравонашон беҳтар аст ки даъвати Мансурро лабайк гӯянд ва ба сӯи Маҳдӣ бозгарданд, агар ба ростӣ мусалмонанд ва дар пайи иқоми Ислом ҳастанд.

<Бегумон даъвати Мансур ба сӯи Маҳдӣ, барои ҳомиёни доъиш, толибон ва алқоъида, озмунӣ бузург ва чолишбарангез аст; Чароки агар онро иҷобат накунанд, нифоқи худро ошкор месозанд ва ба мусалонони ҷаҳон эълом мекунанд ки ба ростӣ мусалмон нестанд ва иқомаи Исломро намеҷӯянд, балки танҳо дар пайи қудратанд ва рӯъёте ҷуз салтанат дар сар надоранд; Монанди ҷаббороне ки пеш аз онон буданд ва ҷону мол ва номуси мусалмононро дастмояи комронии худ сохтанд, то он гоҳ ки марг бар сари онон фуруд омад, монанди уқобе ки бар сари бузғола фуруд ояд ва ононро аз рӯӣ замин бардошта ва ба миёни ҳовия андохт; Дар ҳоле ки агар даъвати Мансур ба сӯи Маҳдиро иҷобат кунанд ва бо ӯ барои эҷоди ҳукумати он ҳазрат муттаҳид шаванд, заминаи ҳокимияти

он ҳазрат фароҳам мешавад ва ғарази ғоятӣ онон ба беҳтарин шакли мумкин ҳосил мегардад; Албатта ҳаргоҳ ғарази ғоятӣ онон иқомаи Исломи холис ва комил дар ҷаҳон бошад; Чароки агар ғарази ғоятӣ онон чизи дигаре бошад, лаънати Худованд ва бандагонаш дар пайи онон аст ва дер ё зуд ба онон мерасад ва ононро монанди боде ки хокистареро аз ҷойе бизудояд, дар атрофи замин пароканда мекунад ва он гоҳ барои онон ҷамъ кунандае нахоҳад буд!

Оё мусалмононе ки худро муҷоҳидин меноманд ва ба муҷоҳидин ва ансор тақсим мекунанд, намедонанд ки беҳтарин ҷиҳод, ҷиҳод дар рикоби Маҳдӣ ва беҳтарин ҳичрат, ҳичрат ба сӯйи Маҳдӣ ва беҳтарин нусрат, нусрат барои Маҳдӣ аст?! Пас чаро намегароянд ба сӯйи марде аз машриқ бо номи Мансур ки бе ҳеҷ иддаъо ва чашмдоште ононро ба сӯйи Маҳдӣ даъват мекунад ва барои васли ба он ҳазрат роҳ менамояд, дар ҳоле ки бар асоси китоби Худованд ва суннати мутавотири Паёмбараш сухан мегӯяд ва ба ақлоният фаро мехонад ва аз ҷаҳл, тақлид, аҳвоъ, дунёгароӣ, таъассуб, такаббур ва хурофот боз медорад ва ҳар чи мегӯядро бар ӯҳда мегирад ва худ зомини он аст?! Ба ростӣ чи чизе ононро аз ӯ боз дошта ва чи касе ононро аз масориъат ба сӯяш машғул сохтааст?! Оё шойиста нест ки чаҳор дасту по бар рӯӣ барф, ба сӯйи ӯ бишитобанд ва худро аз сарзаминҳои дур ва наздик ба ӯ бирасонанд то ба ҳамроҳи ӯ барои ёрии Маҳдӣ берун оянд?! Дар ҳоле ки ӯ ононро бо ҳидояти худ, ба Маҳдӣ хоҳад расонд ва Маҳдӣ ононро бо ҳокимияти худ, ба беҳтарин орзуҳо; Чароки Исломи холис ва комилро дар миёни онон ҷорӣ сохта ва адолати мутлақро дар андаруни хонаҳо ва оғули гӯсфандонашон дохил хоҳанд намуд, бал ононро ба сарзаминҳои мавъуде хоҳад расонд ки дар онҳо шир ва асал ҷорӣ аст ва хокаш заъфарони сойида ва сангрезаҳош алмос ва марворид аст. Вой бар касоне ки Маҳдиро во мегузоранд то ба Бағдодиҳо мулҳақ шаванд; Чароки онон торикиро бар нур ва кӯриро бар бинойӣ ва ҷаҳлоро бар илм тарҷиҳ медиҳанд ва Юсуферо ба чанд дирҳами ноқобил мефурушанд; Монанди касоне ки Худованд дар бораи онон фармудааст: ﴿وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ﴾ (Юсуф/20); <<Ва ӯро ба баҳоӣ андак ки чанд дирҳами ночиз буд фурӯхтанд ва ба ӯ рағбате надоштанд>>!

Оё дар зери осмон, марди донойе нест ва бар рӯӣ замин, зани хурдманде ёфт намешавад ки нидои Мансури Ҳошимии Хуросониро бишнавад ва барои ёрии Маҳдӣ берун ояд?! Нест бод ҷаҳоне ки дар он барои ҳар хирсе ёроне ҳаст ва барои деве путивонае вуҷуд дорад, вале барои Маҳдӣ пуштивонае нест ва барои даъват кунанда ба сӯяш ёроне ёфт намешавад! Оё касоне ки доъӣ ба сӯӣ хештанро бо ҷон ва моли худ ёрӣ мекунанд, вале доъӣ ба сӯӣ Маҳдиро хор медоранд ва танҳо мениҳанд, ба рӯзи растохез бовар надоранд?! Рӯзе ки замин пайкарҳои ононро истифроғ мекунад то дар маҳкамаи адли Худованд бар рӯӣ як пойи худ истод шаванд ва ба пурсишҳои Ӯ дар бораи ин хиёнати бузург посух диҳанд; Чароки онон даъват кунандаи ба сӯӣ Худоро нодида гирифтанд ва даъват кунандаи ба сӯӣ иблисро иҷобат карданд ва бо ин кори худ, қавоъиди ҷаҳонро бар ҳам заданд ва ришгаи табиъатро аз ҳам гусастанд. Пас кайфари онон дар дунё, истелоъи шарирон шуд то сарҳои мардонашонро бибуранд ва барои заноҳошон куръа бияндозанд ва дар охират, оташӣ сӯзони шуд ки санги хороро зуб мекунад ва равғани ононро мегирад.> (Бо иқтибос аз гуфтрои 113).

Дафтари ҳифз ва нашри осори
Мансури Ҳошимии Хуросонӣ
Бахши посухгӯй ба пурсишҳо

